

Seguint la petjada d'un Pare

Mons. Xavier Echevarría celebra el 14 de juny un nou aniversari. Va néixer a Madrid, el 1932. Va conèixer sant Josepmaria el 1948. I des del 1994 n'és el successor al capdavant de l'Opus Dei. Presentem algunes fotos i records biogràfics.

13/06/2012

“Vaig néixer a Madrid, al carrer Fortuny, el 14 de juny de 1932. El pare era enginyer, professor de

l'Escola d'Enginyers Industrials (...). Jo volia ser agent de canvi i borsa, com l'avi, per guanyar diners i viure bé. Després, Déu es va ficar en la meva vida i vaig canviar de plans: aquí, a Roma, vaig estudiar Dret Canònic a l'Angelicum i Dret Civil a la Universitat Lateranense, les llicenciatures i els doctorats.

Vaig estudiar als Maristes del carrer García de Paredes. Molt a prop, per cert, on onze anys abans -el 1928- Josepmaria Escrivà de Balaguer havia "vist" l'Opus Dei (...). També vaig viure sent petit, en el mateix immoble on hi havia un centre de l'Opus Dei. Passat el temps, quan vaig saber que el fundador de l'Obra havia anat molt per aquella casa, i que solia pujar i baixar per les escales, sense agafar l'ascensor, vaig pensar que potser ens havíem creuat alguna cop. I que m'hauria encomanat al meu Àngel de la Guarda, demanant la meva vocació.

Acostumava a fer-ho, quan passava pel costat d'algú.

Un diumenge a la tarda, el 6 de juny de 1948, ens disposàvem a anar al cinema. El meu amic em va telefonar, proposant un canvi de plans: "et ve de gust que anem a una residència, a Diego de León, per assabentar-nos de què és l'Opus Dei?". I allà vam anar tots sis. Ens van atendre molt bé (...). En sortir d'allà, jo portava a la butxaca una flamant estampa d'Isidoro Zorzano, un enginyer de l'Opus Dei. Em va semblar un "sant laic" atractiu, a qui es podia imitar.

Això passava el dia abans de la mort del meu pare. Ell estava preparant l'estiueig familiar a Sant Sebastià, quan li va sobrevenir un infart. Com la notícia no ens la van donar de cop, sinó dient-nos que estava molt greu, recordo que jo vaig pregar per ell, amb l'estampa d'Isidoro.

Aquell estiu ens quedarem a Madrid. Mai havia estat així. I això em va donar ocasió per freqüentar un centre de l'Obra que -altra casualitat!- hi havia al meu mateix carrer: els Echevarría havíem tornat a Españaoleto. I "Españaoleto" es deia aquell pis de gent jove on, sempre que em deixava caure per allà, em donaven alguna feineta de la casa: polir unes cadires velles per repintar-les; ajudar en la decoració; donar un cop de mà en algun arranjament de fusteria ... Em va agradar això de sentir-me útil, i ser tractat com algú que pot fer alguna cosa pels altres. El 8 de setembre vaig demanar l'admissió a l'Obra. Jo tenia 16 anys.

Em va enganxar l'ambient d'alegria: estudiaven i treballaven com a bojos, però estaven molt contents. Que, sense canviar d'estat, hom pogués santificar-se amb la seva professió. I l'horitzó immens de poder portar

Crist a molta gent. Des de ben petit era molt sociable i m'agradava tenir molts i molt bons amics.

El Pare vivia ja a Roma des del 1946, encara que venia a Espanya amb certa freqüència. En un d'aquests viatges, el novembre del 1948, ens van convidar a una tertúlia amb ell. Sense que ningú m'ho inculqués, jo estava desitjant conèixer el Pare. En acabar aquella tertúlia -seríem uns trenta-cinc-, el Pare s'adreçà als tres que érem més recents i ens va proposar anar aquella mateixa tarda amb ell a conèixer Molinoviejo, una casa per convivències i recessos, en ple camp de Segòvia.

Ens vam ficar sis en un vell Vauxhall. Darrere anava el Pare. Jo al davant, compartint el seient amb un altre. Conduïa el doctor Odón Moles. Durant el trajecte vam fer de tot: xerrar, cantar, riure, pregar... Amb veu de baríton, ben timbrada i ben

modulada, [sant Josepmaria] cantava cançons del carrer, cançons d'amor que ell dirigia cap a Déu: "tinc un amor que m'omple d'alegries...". Ens feia bromes. Ah, bé, jo em vaig marejar, vaig vomitar... i com anava de negre pel dol del meu pare, em vaig embrutar molt. Em va ajudar a netejar-me, a superar la vergonya que em produí aquella situació, va fer que viatgéssim amb la finestreta oberta, tot i estar al novembre, i em va mostrar tantíssim afecte que, realment, em vaig sentir atès, no ja per un pare, sinó per un paràs.

El 1950 era aquí fent un curs de formació, quan el Pare va comentar que aquest any, d'Espanya, vindrien set al Col·legi Romà de la Santa Creu. I jo li vaig dir: "doncs a mi m'agradaria ser un d'aquests set". Sense més, el Pare em va contestar: "Parla-ho amb Mons. Álvaro. Si a la família li sembla bé, jo no hi tinc inconvenient". Vaig tornar a Madrid

per parlar amb la mare cara a cara, i no per carta. Ho vaig solucionar i ... aquí estic.

[Quan penso en sant Josepmaria] El veig entre la gent, parlant de Déu... El veig anant, sortint a l'encontre dels altres... El veig lliurat a tots nosaltres, a temps complet, sense estalviar esforços, sense reservar-se ni un minut per a ell. Tot el nostre -un mal de queixal, un examen, una preocupació familiar, un partit de futbol que anàvem a jugar-, tot li era conegut i familiar. ¡Érem la seva vida!

A Álvaro el veig eclipsant-se sempre, en un segon pla, des d'on pogués veure, sentir i atendre el nostre Pare: mirant-lo, fins i tot físicament, amb el desig d'aprendre d'ell. I això, malgrat les seves magnífiques dots humanes, amb les quals es portava a la gent de carrer. Jo l'he vist sempre pendent

del nostre Fundador, secundant-lo en tot, per ajudar-lo a fer l'Opus Dei.

El 1955 em vaig ordenar sacerdot. Al 56, arran del Congrés General de l'Opus Dei -celebrat a l'Hotel Pfauer, un hotel modest d'Einsiedln (Suïssa)-, el nostre Pare em va dir: "Xavier, he de triar dos custodes, d'entre una llista de nou noms que m'ha donat el Consell. Jo desitjaria que un fos Mons. Álvaro i tu l'altre. Hi estàs d'acord?". Jo tenia 24 anys i vaig pensar que n'hi havia molts que portaven més temps a l'Obra, que tenien més experiència i més valors, i que podrien fer-ho millor que jo. Però vaig fiar-me de la gràcia de Déu i del discerniment del Pare.

A mi m'incumbia tenir cura del Pare en les coses materials: des de decidir si calia comprar unes sabates, fins acompanyar-lo al metge, o preparar un viatge... I també fer-li -no diré "correccions"- indicacions concretes

sobre qüestions externes,
perceptibles, en què pogués millorar
o actuar d'una altra manera.

Els custodes existeixen perquè el
Prelat, el Pare, no visqui sol, no sigui
un home aïllat allà dalt, i, a més,
perquè se'l pugui ajudar a ser millor.
La continuïtat només s'ha donat des
que vam ser custodes Mons. Álvaro i
jo. Abans sempre hi havia un custodi
que canviava. Només Mons. Álvaro
romania.

[Sant Josepmaria i Mons. Álvaro]
Han deixat el llistó molt alt, però
també han deixat una perxa molt
forta. D'una banda, ells ajuden, des
del cel. I d'una altra, és molt nítid
l'exemple de com ells van actuar.
N'hi haurà prou en pensar, davant de
qualsevol situació: què faria el
fundador? o, què faria Mons.
Álvaro?, per tenir la seguretat
gairebé total que, seguint per aquí,
hom encerta.

He tingut la meva pròpia vida. Jo mai hagués somiat fer la meva vida d'una manera tan ambiciosa. Vivint al meu aire, jo hagués tingut uns horitzons molt més estrets, una volada més curta. Si no hagués estat, dia rere dia, al costat de dos homes d'aquesta talla humana i espiritual, ni m'hauria plantejat l'ambició de entendre'm amb tot el món, de preocupar-me per totes les ànimes.

Jo, com a home del meu temps, com a cristià i com a sacerdot, sóc una persona realitzada. I tinc el cor mundialitzat, gràcies a haver viscut amb dos homes d'esperit grandiosos, cristianament grandiosos.

Estic molt orgullós d'haver-me "criat" prop de Monsenyor Escrivà de Balaguer. M'hagués agradat aprendre més d'ell! I allò que em va ensenyar sempre va ser dilatar el meu cor de sacerdot. A tenir els braços oberts a tothom, vinguessin

d'on vinguessin, i vinguessin com vinguessin: encara que es presentessin com els meus enemics mortals. A qualsevol hora, en qualsevol lloc i circumstància, tenir el cor obert de bat a bat, per a qui em necessiti... ".

Extractes d'una entrevista realitzada per Pilar Urbano.

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/seguint-la-petjada-dun-pare/> (10/04/2026)